

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grøne; udgivet af A. P. Lunge.

2^{den} Aarg.

Søndagen den 6te Januar 1839.

Nr. 1.

Indhold: Smaadigte til Jule- og Nytaars-Præsenter, af a. — Jule-Deviser, af s. — Assurance-Compagniet, Novelle af Aug. Colin. — Theatret.

Smaadigte

til Jule- og Nytaars-Præsenter.

1.

(Med et Par Boger Skrivpapir.)

Skriv nu Breve, elskovsomme,
Skriv din Ungdoms bedste Drømme,
Skriv din Sorg og skriv din Gammen,
Skriv dem sønder, skriv dem sammen,
Skriv, som ingen Andre skrebe,
Skriv hvad der maa evigt leve!

2.

(Med et Kobberstykke,

hvorpaa staar en sørgende Brud ved Elskerens
Grav og tæt derved en lystig Ungersvend med
Randselen paa Ryggen.)

Ved den friske Grav alene,
Under Sorgepilens Grene,
Siddet, som en Marmor-Stotte,
Hun, hvem Skabningen grusom mødte,
Hun, den stakkels Brud.
„Grød din Smerte ud!“

Under Kirkens Tagfløj liden Svale boer,
Synger høit fra Neden: „Drofskab er stor!“

Ungersvend med Vandrestaven
Træder freidigt hen til Graven,
Synger om, hvad Hjertet saarer —
Bruden smiler gennem Taarer;
Sorg gjør Hjertet tungt,
Hjertet er dog ungt —

Gravens Roser brød hun, som den Sed hun
soer,
Svalen sang fra Neden: „Drofskab er stor!“

3.

(Med et Exemplar af „Lyffens
Yndling“.)

Lyffens Yndling blev Du af Naturen,
Lyffens Yndling er Du i Figuren,
Lyffens Yndling blev Du ved din Flib,
Lyffens Yndling selv i Tand og Bid,

Lyffens Yndling i din Kjerlighed,
Lyffens Yndling baade op og ned,
Lyffens Yndling alle Livets Veie!
„Lyffens Yndling“ skal Du derfor eie.

4.

(Julehilsen til en sørgende Fader.)

Fornemmer Du en Veemod i dit Bryst,
En Veemod, blandet med en salig Lyft:
Det er din Datter, som paa Englevinger
Usynligt dig sin Jule-Hilsen bringer.
O Fader, Du mig savner, jeg det veed!
Jeg har dit Hjertes hele Kjerlighed.
Alt er i Stuen her, som for det var,
Dg Slægt og Venner sidde, Par ved Par,
De kjære Sødkende i Kredsen staae,
Hvor sidste Juul vi glad' hinanden saae,
Du søgte faderglad mig ret at glæde —
Jaar jeg savnes her — Du maa ei græde:
Min Juul er mere glimrende og stor,
Hos Himlens Salige din Datter boer;
Jeg er saa glad, og dobbelt glad, naar Du
Ei sørge vil. Vort Jordliv er et Nu!
See Lyset vifter, rørt af mine Vinger —
Et Fredens Kys min Julehilsen bringer.

5.

(Med en lille Amor.)

Amor skal Du Drofskab sværge,
Vogt dig, gjør ham ikke Skam!
Kjerlighed kan flytte Bjerge,
Alt Du blive kan ved ham.

Ei han strengt examinerer,
Er Du bare luehed,
Den Gramen expederer
Man før rigtigt selv man veed.

Vær ei sorgfuld, bleg om Kinden,
Amor nok vil holde Troop!
Ei Du ryge skal af Pinden
Naar Du første Gang gaar op.

a.

Jule-Deviser.

1.

(Med Thorvaldsens Buste.)

Tag her et Billed af den Kunstner, som
Vort Kjøbenhavn omskaber til et Rom.

2.

(Med Dehenschlägers Buste.)

Mødtag et Billed af den Skjald,
Om hvis Genie der gives kun een Stemme;
Som Danmark glemme vil, isald
Det kan engang sit Modersmaal forglemme.

3.

(Med Byrons Statue.)

En Sanger, som ei blot ved sine Skrifter
Henriver os, men ogsaa ved Bedrifter,
Hvem Kunstneren saa levende fremstillede,
At han henriver nu, selv ved sit Billed.

4.

(Med en etruskisk Vase, bestemt for
en berømt Løge.)

Dem, Løgekunst- og Videnskabens Tre,
Dem være denne Skaal som Doffer bragt,
Med Dnsket om, at den for Dem maa være
Hygeas Skaal, som De saa tidt har Andre
raakt.

5.

(Med en etruskisk Vase.)

Den drage tidt din Tanke til Syden ned fra
Norden,
Til Landet, hvor det Skjønne selv finde
under Jorden.

6.

(Med et Par Handsker.)

Isald jeg bød Dem een, De kunde troe,
Jeg vilde Dem behandle som en Fiende,

Men da jeg nu Dem byder hele to,
Saa seer De, jeg har intet Dndt ifinde.

7.

(Med et Par Strømpebaand.)

Ingen Orden talle kan saa mange
Kibdere, som Hofebaandets tæller;
Derfor er jeg heller
Ikke bange,
De skulde Dem derover skamme,
De gjøres her til Kibber af den samme.

8.

(Med et fort Kravebaand.)

Naar om din hoide Hals det sorte Baand Du
flaer,
Tænk, hvilken Smigrer Du derved paa Halsen
faer!

9.

(Med en Stovekost.)

Dem bydes en Devise, De vel bør overvoie:
Hos alle Stovets Børn der Meget er at seie.

10.

(Med en Hvidepidst.)

Det var en Stam om De tomhændet gif fra
Festen,
De faaer en Pidst — men De maa selv be-
sørge Festen.

11.

(Med en Oblatæske)

Oblata offero, ad modum: Relata refero.

12.

(Med en Sophapude.)

Vel jeg veed, Du vaagen paa mig tænker,
At Du mig i Din Grindring bær?
At jeg derfor denne Gave stænger,
Stæer, fordi jeg ønsker, desforuden,
Du maa mindes mig i Dromme hver
Gang, Du hviler Hovedet paa Puden.

13.

(Med en Brystnaal.)

Hvor glimrende den er, jeg troer, man maa
bekjende:
Den laaner mere Glæds fra Dem, end De
fra denne.

14.

(Med, Amor med Lyren, bestemt
for en bekjendt Musikus.)

Gud Amor ellers gaaer med Bue,
Han her med Lyren er tilfue;
Veed De, hvorfor han denne fik?
Han godt begribe kan, den Strik,
At dersom Dem han skal fortrylle
Til underdanigst ham at hylde,
Saa maa det være med Musik.

15.

(Med et Minutglas.)

I to et halvt Minut forløber Sandet,
Betyder: Nyd Minuttet, mens Du kan det!
Men det betyder ogsaa noget Andet:
Den Tid, et Ug kan koges blødt i Vandet.

16.

(Med et Cigarfutteral.)

En Herlighed det gjemmer, der, efter stakket
Frisk,
Som alle Herligheder, gaaer op i Røg til sidst.
e.

Assurance-Compagniet.

Novelle, efter Aug. Colin.

Paa et af de meest maleriske Punkter af Paris's Om-
givelse eier den rige Capitalist L. en meget smuk Villa,
hvor han tilbringer de behageligste Maaneder af Sommer-
tiden. Nylig holdt en Cabriolet udenfor Statittet om
hans Lystkov; en ung Mand stiger ud, og hans omhygge-
lige Udvores, hans aabne Væsen og utvungne Udferd
bebude en Mand, der besøger Tortonis og Borsen. —
Han ringer paa, bliver meldt og ført ind. I et Gemak,
som er smykket med Hovedstadens hele Luxus, ligger Husets
Herre skjodesløst henstrakt paa en Divan, i Slobrot og
Morgentøfler. Hr. L. føler nemlig kun liden Lyst til
at leve som Landboer; han tager Paris med sig ud paa
Landet, og er af den Mening, at man endnu mindre paa
Landet end i Hovedstaden kan undvære de Nydelser og
den comfart, som forøge Antallet af behagelige Indtryk
og udvide selve Tilværelsens Sphære. — "Behag at tage
Plads!" sagde Hr. L., med hiin indvortes Selvbehagelighed,
som paa Landet altid viser os Manden fra Staden. —
"Jeg beder Dem meget om Forladelse, min Herre!" be-
gyndte den unge Mand, idet han satte sig i en Kænestol,
"fordi jeg forstyrer Deres No, for at underholde Dem
med Børsprojecter og Speculationer. Men den Affaire,
jeg ønsker at meddele Dem, er saa vigtig; dens Følger
kunne i moralsk Henseende være saa nyttige for Samsundet,
i pecuniær Henseende bringe Entreprenuerne saa uhyre
Gevinst, at jeg troede, De vilde undskyldte mit Hastværk
og skænke mig nogle Diebliske." — "Tæll, min Herre,
jeg er lutter Dre", svarede Capitalisten, idet han lagde
Benene over hinanden, og med Ansand slog den stor-
blommede Slobrot over dem. — "Hvem skulde nogensinde
have tænkt", saa begyndte den unge Forretningsmand med
høitideligt Udbrud, "at vi ved Udtrædelsen af et Arhun-

drede, fuldt af Tvivl og Uvisshed, som det sidste, skulde
komme ind i et, hvor der modtages og stilles Garantier
for Alt, saaledes som det er Tilfældet i vort. I det 18de
Aarhundrede vendte man op og ned paa Alt, fordi man
tvivlede om Alt; i det 19de derimod tvivler man slet ikke
om Noget, fordi man ikke overlader det Mindste til Til-
fældet. Ved Assuranceer tilveiebringes Samsundets Re-
organisation. Børsmanden, denne Verdens-Gud, styrer
Skjæbnen. Og hvad assurerer man ikke nu? For hvert
Skridt i Livet, selv for Døden tages der imod Assurance.
Ja, Assuranceens Magt strækker sig endog hiinsides Gra-
ven: man assurerer paa Evigheden . . . ved at lade sig sætte
en Liigsteen paa Père-Lachaise. Man har endogsaa gjort
det Forslag at assurere for det ægtefællige Livs Gjen-
vordigheder, hvorved Menneskeheden ustridig vilde stee
en stor Tjeneste; Romerne, som gave Ægtefæller Præmier,
kjendte ikke noget til Civilisationen; naar Rosen skal
plukkes, maa man først tage Tornene af, eller idetmindste
assurere Fingrene imod Stik. Har De ikke hørt, at vor
Tids berømteste Banquierhus har ifinde at stifte et Actie-
selskab, som skal tegne Assuranceer paa Kroner, ja endog
paa Ministerier, og at Statsmændene storme til, for at
blive assurerede? Med eet Ord: i Assurancevæsenet, i
alle dets Phafer og Forgreninger, ligger Løsningen af det
Humanitetsproblem, Fourier, Saint Simon, Robert Owen
og andre Socialister saa længe have ledet om." — "Hvad
gaaer denne lange Indledning ud paa?" afbrød Capitalis-
ten ham, med en Tone, saa barst og fuld af Metal som
Efterklangen af en Stabel paa 100 Francs, der kastes i
en Pose. — "Kun et Dieblisk endnu, jeg er strax ved det . . ."
— "Jeg maa have noget Positivt, Birkeligt, Haandgribe-
ligt", vedblev Capitalisten, idet han esterrtrykkeligere beto-
nede hvert Ord. — "Min Plan opfylder alle disse For-
dringer." — "Nu, saa sig mig uden videre Omstøb, hvad
den angaaer?" — "Sagen er af en meget delicat Natur,
og maa introduceres . . ." — "Saa vidt jeg har for-